

WINTERS

*A Zrínyi Miklós
Nemzetvédelmi Egyetem
Hadtudományi Karának II.
éves hallgatói az Osztrák-
Magyar közös cserekiképzés
keretében már második
alkalommal vettek részt
Ausztriában téli sí- és
alpinkiképzésen, egy kis
túlélési gyakorlattal
fűszerezve.*

A cserekiképzés keretében az osztrák Mária Terézia Katonai Akadémia hallgatói ejtőernyős ugrásokat hajtottak végre Magyarországon, legutóbb 2002 nyarán. Most télen a magyar felet várták Tirolba egy kis tüchtig alpin kiképzésre.

57 fő hallgató, 15-15 fő hivatásos és szerződéses katona a MH 34. Bercsényi László és a 24. Bornemissza Gábor felderítő zászlóaljnak állományából alkotta az elvonuló állományt, melynek a parancsnokságát, a Felderítő Tanszék állománya adta, dr. Füzesi Ottó alezredes úr vezetésével.

A kiutazás előtt 2 napos felkészítésen esett át az állomány, amelyben ismereteket szereztek az előttük álló feladatokból. Megismerkedtek az osztrák fél által javasolt programmal, előadásokat hallgattak a hegyi - téli viszonyok közötti magatartás szabályaiból, majd megnézték az előző évben készített videó anyagot a kiképzésről. A felkészítést az 5 szakaszból álló század összekovácsolása és az elvonulás előtti szemle zárta.

Az ezután történeteket egy résztvevő elevenítette fel:

2003. január 27-én hajnalban indultunk el Wienerneustadtba, az Akadémiára, ahol az osztrákok felkészülten vártak minket. Thomas Hutter alezredes, Stefan Kirchebner őrnagy és Richard Schneider százados urak fogadtak minket, mint a leendő közös alakulat parancsnokai. A beérkezés után két csoportra osztották a magyar csapatot. Az egyik félnek bemutatták az iskola nevezetességeit, ez idő alatt többiek felvették az

előírt felszerelést, amely előkészítve várta őket. Megjegyzem ezen anyagoknak nagy hasznát láttuk a későbbiekben a kiképzés során, főleg a Gore-tex anyagokból készült holminknak.

A közösen elfogyasztott ebéd után már osztrák buszokkal indultunk tovább a leendő tábor területére, Hochfilzenbe. Késő este 22 óra tájban elfoglaltuk szálláshelyeinket és felkészültünk a következő napi feladatokra.

Hajnali ébresztő, reggeli, ünnepélyes tábornyitó, a magyar nemzeti színű zászló felvonása után útba indultunk a kijelölt sípálya felé.

A kiképzésre panaszunk nem lehetett. A csoport kétfelé vált. Kezdőkre és haladókra. Oktatóink fokozatosan terheltek és készítettek fel minket arra, hogy a kiképzés végére legalább a vörös pályát le tudjuk küzdeni. Nem is beszélve a haladók elé kitűzött fekete pályáról! Amit a szakemberek elterveztek, azt véghez is vitték. Gilbert Hammerle százados vezette oktatói csapat "csodát" tett, avagy mi voltunk jó alanyok, de a kiképzés végére mi lettünk a "lejtők királyai".

Igaz, ennek az érzésnek igazi élvezetét néha megzavartra a sípályán mellettünk csoportosan lezúduló 5-8 éves osztrák gyerekek látványa. De ők már sítalppal a lábukon születtek - vigasztaltuk magunkat.

Látogatást tettünk Salzburgban a 2. Páncélos Felderítő Zászlóaljnál, ahol bemutatták a zászlóaljnál rendszeresített harci technikai eszközöket és betekintést kaptunk a zászlóalj napi életébe is.

A hivatásos állomány ezen felül meghívást kapott Saafeldenbe a Josef Paul Puntigam ezredes úr vezette Jägerschule-be. A szívélyes vendéglátást követően megismerkedhettünk az iskola életével, kiképzési követelményeivel, a legújabb fejlesztésű Pandur II 6x6 harcjárművel, oktatást kaptunk a rendszeresített alpin eszközökből, majd lőhettünk mesterlövész fegyverrel. Bemutatták még az AMP és SSG 69 mesterlövész fegyvereket. A nap folyamán megtekinthettük az osztrák hadseregben jelenleg használatos felszerelést, na és azt is, amely ezeket fel fogja váltani. (Csak azt tudom írni: irigylem az osztrák katonákat ezekért a felszerelési tárgyakért. Ha nálunk legalább a mélységi katonáknál lenne ilyen!)

A fejlesztés és rendszeresítés alatt álló, egyéni harcos által használatos célzó és találatjelző felszerelést is láthattuk használat közben a fejlesztő tiszt bemutatásával.

A hét végére a kora reggeltől késő estig tartó kiképzés rengeteg erőt, energiát kivett belőlünk. Hiszen a katona nem csak jó időben tart kiképzést. Ez a hegyekben is így volt. Fúj a szél, hordta az arcunkba a havat, esett az eső-nem számított. Minket mindig meg lehetett találni a sípályán.

Ezért osztrák bajtársaink a hétfőn pihenni Innsbruckba vittek el minket. Ezt a várost látni és érezni kell. Minden mondat száraz lenne, ezért inkább azt javaslom: lóra, azaz autóra fel magyar, aztán...

A következő hét sem volt piskóta. Az egész napos kiképzés irama nem csökkent. Lövészet az Osztrák hadseregben rendszeresített pisztollyal, gépkarabéllyal, géppuskával, mesterlövő puskával. Nem vallottunk szégyent. Luggattuk a céltáblákat rendesen, vakargatták is a fejüket,

a lőtéri emberek, de a stoppolási feladat már nem a lövő dolga.

Esténként oktatófilmeket néztünk a téli-alpin kiképzésről és a túlélésről a hegyi viszonyok között. Már előre készültünk a zárófoglalkozásra. Előtte még sítáborversenyen mérték fel az állomány tudását, amelyen nem kis csodálkozásra nagyon jó eredményeket

értünk el.

Aztán eljött a várva várt nap. Hatalmas havazás volt már napok óta, a maci a barlangjából, ha most akart volna kijönni, akkor inkább visszafordult volna aludni, akkora hó borított mindent. Szóval felszerelés összeállítás, sílécek felcsatolása, aztán menet. Fel a hegyekbe, kb. 5 km-es út után, 400 méteres magasságbeli emelkedéssel megspékelve, természetesen nem műúton, hanem a természetben haladva, kissé fáradtan és izzadtan ért fel a csapat a kijelölt körletbe. Ott már Hans Hanggl alhadnagy úr és csapata várt minket. Különböző éjszakázási- és menedékhelyeket építettek kik számunkra bemutató jelleggel, hóból. Nálunk ilyeneket csak videón, illetve fényképeken lehet látni. Na aztán személyesen is megvalósítottunk belőlük a délután folyamán párat.

A behavazott erdőben sorra születtek a bivak sátrak, hófallyal körülvéve, ahogyan az osztrák kiképzési nagykönyvben meg vagyon írva. Este ezt harcászati feladat követte, melybe a hivatásos és szerződéses felderítők csapata még a parancsnoki hóvár tetejéről is megszerezte a kitűzött magyar zászlót.

(Megjegyzem, azóta sem adták vissza, szóval a címem...) Ezt a tényt Szarka Gábor őrnagy úr, századparancsnok igen

bánatosan vette tudomásul. Jogos érzelmeiben "megtámadva" a másnapra tervezett menet távolságát még 3 kilométerrel megtoldotta, mondván, aki éjszaka legény az legyen nappal is.

Mivel másnap úgyis vége volt a gyakorlatnak, ezt a tényt nemhogy rossz szó, hanem háromszoros hurrá fogadta.

Az alaptáborba érkezés után azonnal anyagrendezés, ellenőrzések, táborbontás, a megérkezett buszokba való pakolás, sürgés-forgás jellemezte a tevékenységet. Hiszen késő délután volt már és másnap hajnali 5 órakor már indultak a buszok az Akadémia felé.

De azért még az utolsó estére osztrák barátaink (mert időközben azokká váltak) egy búcsúestet rendeztek számunkra, ahol mindegyikünk megkapta a maga oklevelet és havasi gyopárját, hogy büszkén viselhesse és elmondhassa: részt vettem Ausztriában egy kemény, két hetes alpin kiképzésben. Remélem minden egyes társam büszkén néz a kapott jelvényre, hiszen alaposan megszenvedett érte.

Bármennyire vágytunk is haza, mégis szomorú szívvel vettünk búcsút oktatóinkból lett barátainktól, de tudtuk azt a tényt, ami mégis könnyűvé tette azt a pillanatot: nyáron Szolnokon ejtőernyős táborban újra találkozunk!

Forray László őrnagy,
egyetemi adjunktus

